

Ավետիք Իսահակյան

Ծառիս վրա մի գորշ թռչուն

Եղբորս որդու՝
Իսահակ Իսահակյանի

I
Ծառիս վրա մի գորշ թռչուն՝
Կտուցն առած թևի տակ՝
Կուչ է եկել ու հառաչում,
Ա՛յնպես տխուր ու անհույս,
Ասես՝ առել բերել է ինձ
Վերջին խոսքը սիրելուս ...

Ու լսում եմ խոսքը տրտում.
Սրտիցս արյուն է կաթում ...

II
Միշտ երկեերկիր,
Ինձանից հեռու,
Թափառում էիր,
Երբ ողջ էիր դու:

Բայց մոտրս եկար
Քո մեռած օրեդ.
Հիմա անբաժան
Շրջում ես ինձ հետ:

III

Մաղում է անձրև՝
Սրտամա՛շ, տրտո՛ւմ.
Անձրև՝ ու անձրև՝,
Դանդա՛ղ անդադրո՛ւմ:

Ա՛խ, հիմի, հիմի
Ի՛նչ ցուրտ է ու թաց
Մութում քո շիրմի
Իմ սրտիս սիրա՛ծ ...

Հոգուս մեջ դարձար
Դու մի այրող վերք.
Ես քեզ մոռանալ
Չեմ կարող երբե՛ք:

Ու աշնան մեզում
Կանգնել եմ անհույս,
Անհույս հեկեկում
Անունդդ անո՛ւշ ...

IV

Աչքս ճամփիդ ծովացած՝
Կարոտդ սիրտս էր այրում.
Այցի եկար դու հանկարծ
Ինձ այս օտար աշխարհում;

Դեմքդ քնքուշ ժպիտով,
Ինչպես մանուկ երեկվա,
Գիրկս ընկար կարոտով,
Իմ անուշիկ երեխա՛ ...

Այդ ինչքա՛ն ես մեծացել,
Պարթևական ինչ հասակ.

Ի՜նչ շքեղ ես, գեղեցիկ,
Գարնան կանաչ արեգակ ...

Հաղթանակից ես եկել,
Ոսկեգրահ, քաջաձի
Ա՜խ, քեզ շատ եմ կարոտցել,
Մոտս կեցի՛, մի դարձի ...

Մո՜տ է, հոգի՛ս, թե հիմի,
Մարմարե ձյունն է ծածկում
Հողաթումբը քո շիրմի, -
Դու իմ մոտս ես, իմ գրկում:

Ճակտիդ վրա, աստղի պես,
Պստի՛կ, պստի՛կ մի վերք կա ...
Թո՛ղ համբուրեմ՝ լավանա,
Դու, իմ կտրիճ երեխա՛ ...

1916

Ժրնս